

Rossz szív

Tehetetlenül nézték, ahogy a mentőorvos és asszisztense reménytelenül küzd az ágyon fekvő öregember életéért.

- Doktor úr, van valami remény? – kérdezte halkán a férfi. A nő, mint fuldokló egy fágba, úgy kapaszkodott férje karjába, egy zsebkendővel törölgette szipogó orrát és kipirosodott szemét.
- Hát, a szíve felmondta a szolgálatot, talán már csak néhány órája van hátra, de legjobb esetben is csak pár napja – válaszolta lemondóan.
- Nézze! – szólalt meg a férfi – mondja meg, ki az aki segíteni tud rajta, ha kell idehívatom a legjobb orvosokat, vagy bárkit akár a világ másik feléről is.
- Rajta már legfeljebb csak a csoda segíthet. Vagy egy szívatültetés.
- Szívatültetés? – kérdezte elgondolkodva a férfi. Várjunk csak egy kicsit!

Felkapta a dohányzóasztalon heverő újságot, és vadul lapozgatni kezdte.

- Na ez az! Itt a megoldás. Bocsássonak meg, telefonálnom kell.

A férfi átment a hatalmas antik bútorokkal, és könyvekkel telezsúfolt faragott szekrényekkel berendezett dolgozószobába. Füléhez emelte az impozáns, mahagóni íróasztalon heverő telefon kagylóját, és megnyomott a készüléken egy billentyűt.

- Weizsmann vagyok. Krisztike, sürgősen nyomozd ki nekem az Országos Transzplantációs Intézet számát, és hívd vissza!

Néhány perc múlva a titkárnő visszahívta, a férfi feljegyezte a telefonszámot, majd tárcsázta.

- Jó napot! Komáromi professzor úrral szeretnék sürgősen beszélni.
- Kapcsolom.
- Komáromi.
- Jó napot professzor úr! Én Weizsmann Dávid parlamenti képviselő vagyok. Azt olvastam az újságban, hogy ön holnap reggel egy szívatültetést fog elvégezni.
- Így van.
- Elmondom mi a helyzet. Az apám haldoklik, és sokkal nagyobb szüksége van arra a szívre, mint annak a srácnak. Neki még van ideje egy másikra várni, az apámnak már nincs.
- Örülök, hogy ezt így eldöntötte, de sajnos ez nem így működik. Az fiú már évek óta vár a műtetre, és nem lehet tudni, hogy az ő szíve meddig bírja.

- De ha jól tudom, kritikus esetben ön dönthet arról, hogy ki kapja.
- Nem hiszem, hogy ez most az. De lenne egy másik megoldás is. Nemrég szállítottak be egy fiatalembert, aki sajnos már agonizál, az állapota alapján legfeljebb órái lehetnek hátra. Azért hozták át ide, mert szerveinek a transzplantációs haszonélvezeti jogát az önök bölcs emberjogi törvényeinek köszönhetően az örököseire hagyta, akik azt már áruba is bocsátották. Lenne is rá jelentkező, csak sajnos elég messze, Kanadában, a hosszú út miatt az átültetés meglehetősen kockázatos. Ha ennyire sürgős az ügy, azt hiszem, egy-két órán belül meg tudnám szervezni az apjának a műtétet.
- Remek! Köszönöm professzor úr.
- Akkor a mentővel minél hamarabb küldjék a beteget, és harmincmilliót káépéban!
- Mennyit? Ne haragudjon, de ez rengeteg pénz.
- Nézze! A szerv árát nem én állapítom meg, hanem az örökösök. De ha jól tudom, ön tehetős ember, öné az egyik legnagyobb cég az országban.
- Igen, csakhogy az összes tőkém le van kötve, ennyi készpénzt pillanatnyilag nem tudok felszabadítani. Talán mégis az eredeti tervnél kellene maradni, és az a szív, amit holnap az a srác kapna, az lenne az apámé. Én pedig megígérem magának, hogy alapítványi, vagy egyéb más támogatással rövid időn belül összeszedem azt a pénzt a fiúnak. Hígye el, van néhány összeköttetésem.
- Így nem fog menni.
- Na ide figyeljen! Gondolom jövőre sem szeretnének kevesebb pénzt kapni a költségvetésből, vagy hogy pénzhiány miatt megszűnjön az intézete. Mond az önnek valamit, hogy műhibaper? Könnyen derékba törhet az orvosi karrierje. Nem ártana ezt végig gondolni!
- Kicsit eltértünk a tárgytól.
- Hát jó! Még hallani fog rólam! – üvöltötte, majd lecsapta a kézibeszélőt.

A másik szobában a felesége halkán beszélgetett az orvossal, az asszisztens az infúziópalackot szerelte fel egy állványra.

- Na, mi van? Beszéltél vele?
- Nem. Éppen külföldön van, nem lehet elérni.

Másnap az öreg meghalt. Pazar temetése volt, amolyan „full extrás”, egy gránitoszloppal díszített kriptában helyezték végső nyugalomra.